

© Miriam Blahová, Theresa Black,
Jana Jánská, Sarah Parsley, 2021
© Igor Indruch (nakladatelství), 2021

Tištěná kniha:
ISBN 978-80-88392-06-4

e-kniha:
PDF ISBN 978-80-88392-07-1
ePUB ISBN 978-80-88392-08-8
Mobi ISBN 978-80-88392-09-5

www.indruch.cz

LETNÍ KRAŘASY

4 novely + 1 pohádka

Miriam Blahová

Theresa Black

Jana Jánská

Sarah Parsley

Vydáno v rámci projektu

Kde autoři pomáhají

NAKLADATELSTVÍ
IGOR INDRUCH

Na úvod

Jsme čtyři autorky, které se náhodně potkaly v jedné internetové skupině. Napadlo nás vydat e-knihu s „povídkami na léto“.

A proč se současně nepokusit podpořit nějakou dobrou věc?

Protože jsme většinou mámy, zaujala nás pomoc dětem. Z mnoha projektů jsme vybraly Dům pro Julii.

Osudy velmi nemocných a umírajících dětí nám nejsou lhostejné. Osud se neptá, a tak je takové zařízení, s laskavými zaměstnanci, přívětivým prostředím a veškerou možnou podporou pro nemocné děti i jejich blízké, velmi potřeba.

Přidejte se k nám a pošlete finanční příspěvek podle svého uvážení.

Celý tým, od autorek, přes korektorku i nakladatele, se vzdal svých honorářů. Pomozte, prosím, spolu s nimi.

Děkujeme. ♥

Můžete například použít následující QR kód. Výchozí částkou je 100 Kč, ale lze ji změnit dle vlastního uvážení.

Nebo můžete zaslat libovolný příspěvěk na transparentní účet u Fio Banky: **2101782768 / 2010**

Více o Domu pro Julii můžete nalézt zde:
www.dumprojulii.com

Díky ti, Franzisko

Miriam Blahová

1

„Debil jeden!“ zbytek Týniných nadávek přehlušil rachot kolemjedoucího nákladáku.

„Co jsi čekala?“ posmívala jsem se její zlosti i zkresleným představám.

„Čí to byl nápad?“

„Tvůj, zlato,“ trvala jsem na svém, když teniskou nasupeně nakopla kamínek. „Já chtěla využít spolujízdy, pamatuješ?“

Tohle mi nepřijdeš, problesklo mi hlavou. Bude to adrenalin, zážitek na celý život, vzpomínala jsem na její přemlouvání, ať ušetříme peníze a vydáme se na cestu stopem. *Spolujízdu využívají akorát žabaři, s tím, jak vypadáme, jsme ve Vysoké Lípě co by dup.*

Teď se spíš nabízelo, zda „co by dup“ nevezmeme nohy na ramena a s vypláznutými jazyky nechytíme první rychlík naším směrem.

„Nenecháme se rozhodit,“ podala mi petku s vodou a poplácala krosnu ležící u mých nohou. „Sedej. Kdyžtak se za chvílku vystřídáme,“ navrhla a poodešla na krajnici s palcem zdviženým k nebi.

Spolkla jsem jízlivou poznámku, že mohla říct na rovinu, ať nekazím řidičům výhled na její dlouhatánské nohy, a poslušně zabrala flek na vyhrátém batohu. Bylo teprve po deváté, sluníčko se ještě mazlilo s nebesy, přesto už teď dokázalo svými paprsky rozehrát, na co dosáhlo. Včetně asfaltky na výpadovce do Opavy.

Plán byl jasný. Po pár minutách stopování nám zastaví luxusní fáro jedoucí minimálně přes půl republiky a pak další a další. Trasu jsme neměly přesně vymyšlenou. Do Českého Švýcarska se dalo dostat několika způsoby, proto jsem si raději přidala mezi oblíbené stránky mobilního prohlížeče mapy.cz, stáhla offline verzi a pro jistotu koupila i tištěný plánec. Cesta by nám potom neměla zabrat více než pět hodin. Počítaly jsme dokonce se

zdržením při přesezení, přesto se teď původní plán, že dorazíme na místo do třetí po poledni, zdál šilený.

Kdybych už tehdy tušila, že odchycení prvního dobrovolníka zabere místo vysněné pětiminutovky půl hodiny, nedomlouvala bych se s panem Jeřábkem na konkrétní čas, mračila jsem se na své předchozí, bláhové já.

Týně ale přálo štěstí. Nebo si jej spíše vydobyla. Stáhla si nátehlík nad okraj podprsenky, rozpustila zlatou hřívu a sundala sluneční brýle, zakrývající její nádherná kukadla. Levačkou se opřela o bok a pravou nohu trochu pokrčila v koleni, takže teď vypadala jako znuděná sexbomba, krátící si svůj čas stopováním pro zábavu.

Ale zabralo to! Po dvou zatroubeních, jedné cisterně a sanitce, přibrzdila u krajnice před námi stříbrná fábie. Za volantem seděl mladý pohledný kluk. Vysílal k mé kamarádce jeden úsměv za druhým, tudíž se nezdržovala zbytečnými debatami a po jeho ujištění, že jede naším směrem, vklouzla na místo spolujezdce. Pro mě, jako obvykle, zůstalo zadní sedadlo.

Cesta s Lukášem, jak se nám mladoch představil, byla příjemná. Sršel vtípem a slušelo mu to. Akorát mě znervózňovaly jeho dlouhé pohledy na Týnu. Šilhal po ní tak často, až mě děsilo, že neudrží auto na vozovce a napálí to s námi rovnou do svodidel.

Vyzvídal, kam a proč máme namířeno, flirtoval s kráskou vedle sebe a já, abych skryla své rozpaky, jsem raději zarytě mlčela a civěla z okýnka.

Krajina za ním se míhala jako splašená. Občas jsem zahlédla kus louky, jindy města, ale obojí ve mně vyvolávalo pocit volnosti. A nemohla jsem si vybrat lepšího výletního parťáka než Týnu.

Poznaly jsme se až na vysoké. Nikdo z mých předchozích spolužáků netoužil po diplomu z hornicko-geologické fakulty, takže jsem si první týdny v učebnách a posluchárnách připadala více než osamělá.

Týna na tom byla podobně. I přes svou vyřídilku a leckdy přespríliš společenské chování se v davu nových studentů necítila dobře. A jelikož šlo spíše o dav studentek, musela se už od začátku vypořádávat s ostny jejich žárlivosti.

Nebylo se čemu divit. Vysoká blondýnka, s ohonem k bedrům a dětskou tvářičkou, kterou zdůrazňovaly nádherné modré oči, vyvolávala závist v každé z nás. A když ji člověk schytil do stejné studijní skupiny a musel s ní trávit všechny vyučující předměty, jeho komplexy se proměnily v mučící nástroj.

Jak se ale brzy ukázalo, v jádru byla skvělá.

Jezdily jsme do školy stejnou tramvají a jednoho dne se, díky úkolu z chemie, daly na zastávce do řeči. Zjistila jsem tehdy, že máme nejen stejný pohled na chemii, vedoucího předmětu a školu celkově, ale i všechno ostatní. Smály jsme se stejným vtipům, milovaly romantické komedie a proklínaly diskuze o politice. Nebylo proto zvláštní, že jsme začaly trávit veškerý volný čas společně. Chodily jsme na koncerty, do kina nebo na diskotéky, pomáhaly si se seminárkami a zvykly si jedna na druhou tak moc, že už jsem si to bez ní nedokázala představit. Byla mou spřízněnou duší, a když mě občas přepadla žárlivost, uzemnila jsem ji vzpomínkami na společné zážitky.

A přesně tehle komplex méněcennosti na mě padl za jízdy. Po očku jsem sledovala dvojici před sebou, která se neustále něčemu smála, a připadala si jako páté kolo u vozu. Bylo očividné, že si ti dva padli do noty, jiskřilo to mezi nimi až na zadní sedadlo a jako by úplně zapomněli, že tam sedím já.

Na druhou stranu, ušklíbla jsem se v duchu, kdybych tady Týnu neměla, kdo ví, kdy bych se odpíchla ze startu. Možná bych ještě teď stála na výpadovce na Opavu a čekala, až se někdo slituje. Nějaké to přehlížení musím vydržet. Malé oběti jsou součástí cesty k velkým cílům a být tou druhou je zkrátka to nejmenší...

Cesta byla nakonec v pohodě. Netrvala sice pět hodin, jak jsme původně plánovaly, ale po třech přestupech a necelých šesti hodinách nás ochotný mladý pár vysadil před penzionem Bludička.

Čím více jsme se v posledních úsecích trasy k Českému Švýcarsku blížili, tím nádhernější scenérie se nám nabízela. Dálnice, tunely a panelové zástavby se proměnily v lesy, pastviny a malebné vesničky s názvy jako Rynartice, Jetřichovice nebo Kunratice.

Ta místa byla tak krásná, že jsem si okamžitě vybavila obrazy Josefa Lady a nemohla se vynadívat na malá dlážděná náměstíčka nebo prastaré kostelíky mezi hustým porostem stromů.

Stejně dechberoucí byl i cíl naší cesty – Vysoká Lípa. Vesnice ukrývající chalupy s lidovou architekturou, výhledem na skalní hrad Šaunštejn a přírodou, jakou jsem snad doposud neviděla. A přesně tady stála Bludička, malý rodinný penzion, ve kterém jsem od zítřka měla fungovat jako servírka.

Když jsme vstoupily do restaurace, překvapil mě její vzhled i rozmanité využití. Fungovala jako ústřední hala, recepce i jídelna a celý její design byl laděn do dřeva. Mohutné dubové lavice se stoly uprostřed, dřevěný barový pult i obrazy s lesní tematikou jistě vzbuzovaly v návštěvnicích příjemné pocity. Ve mně tedy rozhodně.

Malý, usměvavý muž v letech čepoval za barem pivo. Nepochybně se jednalo o pana Jeřábka, majitele, provozního i hospodského v jednom, takže jsem neotálela a po svém představení zabalila naše zdržení do přijatelné omluvy.

„Už jsme se báli, že jste se na nás vyprdly,“ zvolal radostně a otevřel dveře za sebou. „Jarunko, pocem! Pojd se přivítat s naší novou posilou.“

Jarunka, manželka pana Jeřábka, kuchařka Bludičky a autorita i generál v jedné osobě, nás bleskově popohnala k dřevěnému schodišti vedoucímu do patra.

„Tady jsou čtyři ložnice pro hosty,“ zastavila se na chodbě horního podlaží, představujíc nám jednotlivé dveře, „a společná koupelna se záchodem. Obsazený jsou prozatím dvě, ale jejich návštěvníky sotva potkáte. Jsou tu dva mladý páry, který mají dokonale rozplánovanou pobyť, takže jsou pořád v trapu. Vídáme je akorát večer u piva. Jinak vaše bude tahle,“ otevřela dveře hned vedle schodiště. „Většinou tady přespávám já nebo Ruda, kdyby hosti něco potřebovali v noci, případně časně zrána, ale když tady budete vy, můžu konečně jezdit domů.“

Vstoupily jsme do podkrovního pokoje, který byl zařízen ve stejném stylu jako zbytek Bludičky. Na dřevěné podlaze stálo

letité, ale zachovalé letiště, vedle prádelníků, nad ním obraz Dolského mlýna a naproti prastará almara sloužící jako šatník. Před postelí se povaloval poněkud vypelichaný běhoun a vedle vyřezávaných dveří viselo zrcadlo čtvercového tvaru. Vše vonělo dřevem, přírodou a romantikou.

„Nádhera,“ prošla jsem místností, abych otevřela okno a podívala se ven. Výhled nezklamal.

„Vybalte si a přijďte na guláš,“ pobídla nás hostitelka a zmizela na chodbě. Obě jsme ji poslechly a pustily se do vyprazdňování krosen.

„No... Čekala jsem větší pohodlí, ale mohlo to dopadnout i hůř,“ odfrkla si má nová spolubydlicí.

„Vždyť je to tady parádní!“ oponovala jsem. Zabrala jsem si horní policičky almarmy a mířila zpět, když mě najednou v pohybu zastavil obraz nad komodou. Byla na něm zarámovaná fotografie a muselo se jednat o dobový snímek, protože jsem věděla, že je teď z Dolského mlýna pouhopouhá ruina. Zato na obraze vypadal velkolepě a skvostně.

„Nevím, jestli nemáš cestovní horečku, ale...“

Neposlouchala jsem ji. Moji mysl plně zaměstnávala budova v rámečku. *Takže takhle jsi kdysi vypadal*, promlouval tichý hlásek uvnitř mé hlavy k obrazu. *Jsem tady kvůli tobě, takže se fakt těším, až se setkáme osobně.*

„...postele proležené a sprcha na chodbě. Fakt luxus!“

Odvrátila jsem pohled stranou, obraz nechala obrazem a přešla k Týně, abych ji uchlácholila. „Nebude tak zle. Dáme si pivo s gulášem a hned bude všechno růžovější.“

Její naříkání mě štválo, ale kdyby nebylo jí, nikdy bych se na takovou cestu sama nevydala. Chtěl jsem ji povzbudit a nalákat příjemnými vyhlídkami.

„Fajn,“ nechala se ukolébat.

Dole nás pan Jeřábek vyzval, ať si obhlédneme venkovní posezení. Beztak se chtěl pochlubit, ale po vstupu na terasu jsem mu to přestala vyčítat. Neměla chybu.

Dřevěné lavice, stejné jako uvnitř, stály v řadě na prknech, přičemž je z boku před sluncem i větrem chránila stěna. Nebyla

však zděná, ale tvořená dřevěnou ozdobnou mříží, po níž se plazil zimolez. Hustě rozrostlý, s bílými nápadnými květy a vůní tak intenzivní, že se nesla celou terasou.

Stylovým nábytkem a úžasnou stěnou však krásy posezení nekončily. Na opačné straně stála houpacíka z masivu s ručně vyřezávanými ornamenty a cihlový krb s grilem. Už jsem se viděla, jak se tady večer povaluji a nechávám se obskakovat panem Jeřábkem, který právě dodělal grilovaný hermelín. Mňam.

S myšlenkou na sýrovou lahůdku mi zakručelo v břiše. Okamžitě jsem si uvědomila, že mým posledním jídlem byla obložená houska na benzínce, takže mi pořádně vyhládlo.

„Dejte si,“ Jarunka nejspíš vycítila hlad na sto honů. Hned poté, co jsme zabraly volná místa, před nás šoupla dvě vydatné porce guláše. „Je vyhlášeněj, jezdí za ním lidi zdaleka i z okolí. Nechte si chutnat.“

Nastalo ticho přerušované pouze naším mlaskáním. Jarunka měla pravdu, jídlo bylo senzační.

„A tady dvě orosený,“ přihnul se po chvilce pan Jeřábek.

„Začíná se mi tady vážně líbit,“ sáhla jsem po druhém krajíci chleba.

„Tak to je skvělý,“ přisunul mi ošatku blíž a přisedl si k našemu stolu. „Chtěl jsem se domluvit ohledně zítřejšího nástupu.“

„Povídejte.“

„Zaskočíš za Bětku. Odjela na dva tejdny s novou láskou kamsi pod stan, a i když jsem jí domlouval, ať vydrží po sezóně, nedala si říct.“ Na nevyřčený dotaz, proč jí nepohrozil výpovědí, odpověděl vzápětí. „Kdyby tady byla normálně zaměstnaná, letí na hodinu. Ale jako brigádnice bez smlouvy si to může dovolit. Mimo jiný, jak domluvit vlastnímu dítěti v pubertě, když už si jako malá stavěla hlavu?“

„V tom je nevýhoda rodinného podniku.“

„Mluvíš mi z duše,“ přitakal. „Tak či tak, jsem šťastnej, že ses na poslední chvíli ozvala.“

„Nooo, k návštěvě Vysoké Lípy mě přivedly okolnosti. Nej dřív jsem myslela, že si sem zajedu jen na otočku, ale potom Týna našla váš inzerát a bylo jasno.“

„A dobře udělala,“ zazubil se na ni, „tady si to zamilujete. Takže k tomu zítřku...“ Následoval výčet mých pracovních úkolů a povinností.

„Tak jo,“ zašeptala mi Týna do ucha. „Nadřeš se víc než já, vařit umí a naši útratu ti strhnou z platu. Asi to tady nakonec přežiju.“

2

Procházka k Dolskému mlýnu byla senzační. Minuly jsme Hotel Lípa, známý rozcestník všech výletníků, držely se modré turistické značky a čtvrt hodiny strávily chůzí lesem.

Měla jsem štěstí. Týna s naplněným žaludkem a dvěma desítkami v nohou přestala protestovat. Tempem lenochoda, které mi mimochodem vůbec nevadilo, klopýtala cestou a datlovala zprávy svým blízkým. Já se naopak nemohla vynadávat kolem. Moře tmavě zelené přecházelo do vzdušných barev průzračné letní oblohy, stezku lemovalo kapradí a mech, ze kterého by si Křemílek s Vochomůrkou sedli na zadek, a ticho, jež bylo až ohlušující, narušovalo jen bubnování datla.

„Tady po schodech,“ nasměrovala mě kamarádka správným směrem. „Teď už jen cca půl kiláku dolů a jsme tam.“

Věděla jsem, že se zřícenina nachází v kaňonu řeky Kamenice, přesto mě snad pět set šutrů tvořících schodiště vyděsilo.

„Do háje,“ valila jsem oči na rokli před sebou. „Jak tady mohli fungovat kdysi?“ Představa mlynáře, který do svahu vláčí pytle s moukou, se mi nepozdávala.

„Jó, tak to ti neřeknu.“ Týna se vydala vpřed. Opatrně sestupovala dolů, přičemž si schovala mobil do kapsy. „Prokop nám sice vykládal nějaké povídačky, ale kdo si je má pamatovat? Vždyť je to tak dáááávnno.“

„Dva měsíce dozadu,“ funěla jsem jí na krk.

„Vždyť říkám.“

Uchechtla jsem se, ale místo odpovědi koukala, kam šlapu. Nebylo co dodat.

Já bych si to pamatovala, litovala jsem výkladu, o který jsem přišla. *Podělaný zánět spojivek.*

Na konci května absolvoval náš ročník v rámci aplikované ekologie exkurzi do Českého Švýcarska. Hrozně jsem se na ni těšila, ekologii mám fakt ráda, ale pár dnů před odjezdem mi zarudlo levé a později i pravé oko. A jelikož je zánět spojivek vysoce nakažlivý, mohla jsem vycestovat tak akorát na oční.

Jan Prokop, vedoucí předmětu, doktorand a usměvavý pohodář, vymyslel alternativu.

„Nedostat zápočet jen kvůli nemoci je nesmysl.“ Seděl tehdy v již vylidněné posluchárně, kontroloval svůj kantorský zápisník a sprádal plány, jak mi pomoci. „Napíšeš seminárku –“

„Bez problému.“

„Ale sakra dobrou,“ pokračoval, jako by mě neslyšel. „Chce to fotodokumentaci, popsat zásah lidského působení i historii. Prostě z toho vymáčkout co nejvíc, chápeš?“

„Jasně. O jaké místo půjde?“

„Dolský mlýn.“

„Dobře, takže Do–. Cože?“ ztuhla jsem najednou. „Dolský mlýn? Ten je ale strašně daleko.“

„No... Řekl bych v Českém Švýcarsku.“

Pleskla jsem se do čela. *Kam jít, kam jít, ty pako, než na místo exkurze?*

„Asi si udělám soukromý výlet,“ fňukala jsem po rozloučení těsně u dveří.

„Pavlo?“ zastavil mě před odchodem. „Neodflákni to. Víím, že máš na skvělou seminárku a budu s ní počítat.“

„Jo.“ Na chodbě mě přepadla zuřivost. *Pecka! Ted' abych jela tam, kde to ani neznám.* Nejraději bych mladého učitele, kterému se ne nadarmo říkalo Medvěd, i s jeho metrem devadesát a kily navíc zadupala do země. Nakonec mi ale došlo, že mu můžu být vděčná. Nebylo jeho povinností mi vymýšlet náhradní úkol, a přitom mi ukázat tak...

„Nádherné místo,“ vydechla jsem ohromeně. Stály jsme s Týnou pod obřím kopcem, kousek od malého, prkenného mostu přes Kamenici.

„Na to, že je po páté, to tady celkem žije.“

Musela jsem jí dát za pravdu. Už z dálky bylo vidět, kolik je tady lidí. Náměstíčko, jak jsem si štěrkovitý prostor mezi mlýnem a jezem pojmenovala, zaplnili turisté. Posedávali na zemi, fotili kamennou budovu nebo si namáčeli svá namožená chodidla ve vodě.

„Jdem je napodobit.“ Skoro jsem přeběhla dřevěnou lávku a zastavila se až u dveří. Tedy... spíše toho, co z nich zbylo.

Přede mnou čněla do výšky hromada kamenů. Ruina, která v dávných dobách patřila k nejkrásnějším stavením, dnes připomínala nedokončenou stavebnici obřího lega. Torzo obvodových zdí s prázdnými otvory místo oken a dveří, žádnou střechou ani mlýnskými koly, bylo smutnou připomínkou toho, co tu kdysi stávalo.

„Bude vážně starý, četla jsem o tom, ale absolutně si nevzpomínám na detaily.“ Vešla jsem dovnitř a ocitla se v opuštěném kvádru. Kromě mě tu mezi několika trsy trávy šmejdil jen jeden zvědavý klučina. „Kdy ho asi postavili?“

Týna znuděně postávala opodál a mlčela. Během exkurze musela všechny tyhle informace slyšet, ale nejspíš jim ani tehdy nevěnovala pozornost.

„Jeho zrod se datuje k poslední třetině čtrnáctého století,“ četla jsem z displeje svého telefonu. „Ale pak jsou tady nejasnosti. Nedostatek písemných zpráv vyvolává otázky...“ přeskakovala jsem v textu. „Až do první čtvrtiny sedmnáctého století prameny mlčí. Od roku šestnáct set dvacet však již není o čem pochybovat, mlýn se stal vrchnostenským majetkem.“

„Není to fuk?“ popadla mě kamarádka za ruku. „Uděláme pár fotek, dáme si oraz a pošlapeme zpátky. Zbytek si přečteš v penzionu.“

Neochotně jsem ji poslechla a pustila se do focení. *Tady jednu s jezem... Tady z boku... A ještě s těmi skalami, co stojí hned za ním.* Ani jsem si neuvědomila, že běhám kolem a se zaníceností paparazziho plním svou paměťovou kartu.

„Ty jsi blázen,“ smála se Týna, když jsem se k ní po půlhodině vrátila. „Však se sem zase dostanem, nemusíš hned udělat tisíc fotek.“

„Když on je tak zajímavý,“ vzdychala jsem, jako by přede mnou stál minimálně Brad Pitt. „Půjdeme zpátky, ale ještě jedno selfičko pro Honzu.“ Dotáhla jsem ji na dřevěný most, abychom se následně culily do objektivu.

„Luxusní,“ zhodnotila jsem pak fotku během výstupu do schodů. Nejen že jsme na ní vypadaly skvěle, ale navíc jí zvláště kouzlo dodával i Dolský mlýn s mohutnými skalami v pozadí.

„A co že najednou Honza?“ zeptala se bezbarvě. Já jí ovšem viděla až do žaludku, dusila se zvědavostí.

„Vždyť se tak jmenuje. Honza Prokop, náš doktorand, vzpomínáš?“

„Nedělej ze mě vola. Odkdy si posíláte selfička?“

„Začli jsme si psát ohledně té seminárky. Žádné důvěrnosti, neboj,“ zazubila jsem se i přes to, že mi do smíchu moc nebylo. Kopec to byl pořádný.

„Jo tak seminárky... Za chvilku se ze selfiček stanou fotky ve spodním prádle a pak budeš expert přes ekologii, co?“

„Jistě.“ Představivost se jí upřít nedala. „A žili spolu šťastně až do smrti.“ Když jsme se ale nahoře sesunuly do trávy a zběsilými nádechy uklidňovaly své plíce, neodpustila jsem si po chvíli dodat: „O nic nejde. S ostatními chodí na pivo, polovina naší skupiny ho má v přátelích na Facebooku, tak proč by mi nemohl poradit s úkolem? Mimo jiné je to náš učitel a ani se mi nelíbí.“

„Když myslíš,“ zvedla obočí a šibalsky se na mě usmála. Pletichářka jedna...

Můj první pracovní den byl hektický. Od rána jsem snad tisícrát seběhla schody do sklepa, abych doplnila ledničku a narazila nový sud s pivem, vydrhla kávovar a vytřela celou hospodu, ale práce neubývalo. Spíš naopak. Před obědem bylo zapotřebí nachystat hromadu dezertních talířů s příbory, vymést jehličí

z terasy a neustále pendlovat mezi výčepním pultem a neodbyt-
nými strážníky.

Nohy mě bolely, bílé tričko se mi lepilo na bedra a ruce klesaly pod tíhou táců. O hlavě nemluvě. Nemít blok s tužkou, explo-
dovala by přehřátím, což by mě našťvalo. Beztak bych ten sajrajt
pak musela uklízet a nestihla ani pětiminutové kafe.

Mezi jediná pozitivita se dal započítat čerstvý vzduch, hudba
linoucí se z rádia a milí hosté. Těch bylo naštěstí více než těch
kňourajících.

A pak to vypuklo.

Po jedenácté se všechny venkovní stoly zaplnily, rádio pře-
hlušil lidský mumraj s dětskými výkřiky a trpělivé zákazníky
nahradila smečka hladových.

„Tři česnečky...“

„Pivo a rychle...“

„Nebylo by to brčko zelený?“

Nervy jsem měla na pochodu, hlava se mi točila a paty mě
pálily jako při výšlapu na Sněžku. Tak tak, že jsem zelené brčko
nepoužila místo sečné zbraně a nepropíchlá jím asi desetiletého
smrada skrz naskrz. Zasloužil by si to.

„Klid, vedeš si skvěle,“ chlácholil mě pan Jeřábek, i když jsem
si tím nebyla jistá. Na konto mi přistály dvě zpackané objednávk-
y, rozlité pivo a asi desetiminutová prodleva na dvojce. Aspoň
že kasa zůstala v pořádku. Schodek v účtování by byl poslední
chybou, která mi scházela.

„Za hodinu se to uklidní. Pak si dáš oběd a pořádnou pauzu.“

Majitel znal svou hospodu skvěle. Přesně jak sliboval, ve tři
odpoledne davy prořídly a jen občas se pár zbloudilců zastavi-
lo na lehké občerstvení. Ihned jsem toho využila a zalezla si k Ja-
runce do kuchyně. Tam jsem si krom oběda a spílání na počasí
promasírovala oteklé kotníky.

„Další vlna dorazí k večeru,“ varovala mě kuchařka, aniž by
na mě pohlédla. „Ale to už nebude tak strašný. Obědy máš za se-
bou, můžeš se radovat.“

„Super,“ neodpustila jsem si ironický tón a raději se vrátila k výčepu.

Proč si nemůžu zalézt do postele? Vzpomínala jsem na první noc v Bludičce. *Byla dokonalá.* Příjemně unavené tělo jsem složila do peřin, vdechovala vůni dřeva a zabrala dřív, než se stihla objevit první ovečka. Ráno pak bylo ještě lepší. Probudila jsem se před budíkem, nasávala rosu z lesa a první sluneční paprsky mě hladily po tváři. K dokonalosti okamžiku přispěla i Honzo-va zpráva: *Super, že jste dorazily v pořádku. Pořádně si to tam užij a nezapomeň mě informovat, jak pokračuješ se seminárkou* 😊.

To rozhodně budu, slibovala jsem mu v duchu.

Pak jsme se s Týnou převlékly a nachystaly se do práce. Ona si sice místo bílého trička s límečkem navlíkla bikiny, ale nezáviděla jsem jí. Ráno ještě ne. Zato teď bych ji s radostí uškrtila.

Jak to, že ona sežene brigádu plavčice, zatímco já běhám po placi jako fretka? Sice bych asi pohořela u videohovoru, který sloužil jako přijímací řízení, ale za pokus by stál. Maximálně by mi – „Slečno!!!“ ozvala se už podruhé žirafa z jedničky.

Snění skončilo, zpátky do reality! Popadla jsem její účtenku a s omluvou k ní zamířila.

„Jste snad hluchá?“

„Spíš zamilovaná,“ doplnil ji pobaveně její partner a mrkl na mě.

No to mě podrž. On mě snad balí?!

Zákaznice pojala stejné podezření. Spěšně naházela věci do batohu, vytáhla peněženku a prolustrovala účet. „Chtěla jsem vám nechat dýško, jídlo bylo skvělé, ale ta obsluha... No uznejte sama,“ popadla drobné, které jsem jí vracela zpět, bez rozloučení se otočila a důležitě odkráčela.

„Na shledanou,“ stačila jsem na ni ještě zavolat. Nikdo už mi ale neodpověděl.

„Nebylo to tak zlý,“ mrkl na mě její doprovod. Úplně jsem na něj zapomněla. „Trochu víc úsměvu a nezůstane místo volný.“ Položil na stůl dvacetikorunu, opět spiklenecky zamrkal a odešel také.

Sebrala jsem dvacku, vyhodila ji do vzduchu a po dopadu zpátky do dlaně ji pečlivě uschovala.

„To se moc nepředal,“ ozvalo se od vedlejšího stolu.

„Sakra!“ úlekem jsem nadskočila.

Odpovědi mi byl hurónský smích. Tři noví kluci s drobnou brunetkou seděli vedle a bavili se celou touhle komedií. Div že se neváleli po lavicích.

Klid, zaříkávala jsem se v duchu. Jsou to tví hosté. Hezky je obsluž a zase si půjdou po svých.

Klidu se mi ale vážně nedostávalo. Když jsem totiž celá rudá přicupitala k jejich stolu, rozpaky přemohl úžas. Prostor na lavici krom zpoceného tloušťka zabíral ten nejdokonalejší kluk, jakého jsem kdy viděla. A dokonce se na mě usmíval.

3

Čtveřici za stolem tvořila partička místních.

Úplně v rohu seděla drobná brunetka s očima karamelového odstínu a roztomilými pihami. Byla tichá, zdrženlivá, o to víc sympatická. Takový ten nenápadný typ, co ostatní nejdřív sleduje, až poté mluví.

To bylo ovšem protipólem povahy jejího kluka. Obyčejného, vzhledově nevyčnávajícího týpka s krátkým sestřihem a veselýma očima, přesto nejdominantnějšího tvora jejich skupiny. Dokazovala to nejen jeho ruka, objímající brunetku kolem ramen, ale hlavně vyřídilka. Čím nevýrazněji vypadal, tím více ho bylo slyšet. A ten jeho smích... Mohla bych klidně stát v kuchyni s Jarrunkou, přesto bych s jistotou věděla, kdo se zrovna rozesmál.

Naproti němu seděl tloušťk, obračející do sebe jedno pivo za druhým, a vedle něj... Pan Dokonalý.

Vypadal jako Španěl. Nebo ne, ti nemívají modré oči. Spíš Bradley Cooper. Jo, přesně jako hlavní hrdina filmu *Zrodila se hvězda*. S výraznými lícními kostmi, uhrančivým pohledem, několikadenním strništěm, smyslnými rty a božím tělem, které by rozhodně stálo za hřích. Z fleku by mohl slavnému herci konkurovat.

Seděl za stolem v obtáhnutém černém triku a jeho šlachovité ruce si pohrávaly s podtácky. Jedno koleno měl opřené o stůl, čímž se svezl na lavici níž a ocitl se skoro vleže. Zdál se uvolněný a... arogantní? Přesně. Samolibost se mu odrážela v očích. Typický domýšlivce, kterému nestálo za námahu ani odpovídat svým známým. Jen tam nečinně seděl, občas zkontroloval svůj mobil nebo se napil piva a ostatní přehlížel.

Zasloužil by lekci. Po zádech mi přeběhl mráz. Měl by se naučit základům slušného chování nebo... zasloužil by si výprask! Jo, přesně ten. Nejmiň deset ran na jeho sexy zadek!

„Tady je někdo mimo.“

Trhla jsem sebou a zmateně koukala Týně do očí.

„Co tady už děláš?“

„Už? Je půl sedmé,“ rozesmála se.

Pravda, nějak ten čas ubíhal rychleji. Možná to bylo novou partičkou, která zaměstnávala moje slídivé oči, ale spíš prací. Přesně jak Jarunka předpovídala, večer se Bludička opět zaplnila.

Odnesla jsem dvě kofoly na trojku, objednala zavináče a vrátila se i s nakládaným hermelínem k Týně. Ta už se rozvalovala na houpacíce venku. Vypadala skvěle. Stačil jeden jediný den, aby nachytala bronz, a nechala tím prokounout svou zářivou hřívu.

Tomu se říká nespravedlnost!

„Jak bylo? Nějaká záchranná akce?“

„Žádná.“ Pustila se do jídla. „A doufám, že to tak i zůstane. Pěkně pohoda na lehátku, kolem mraky chlapů, no, co ti budu povídat. A co ty?“

Než jsem však stihla odpovědět, ozvalo se od výčepu: „Pavli!“

„Vidíš,“ pokrčila jsem rameny. „Samý odpočinek, veget, nohy na stole.“ Pak už jsem ale nabrala směr k panu Jeřábkoví.

Čekala mě roznáška, inkasování a zase roznáška. Překvapivě. Pobíhala jsem po place, utírala si pot z čela a dočista zapomněla na Týnu i čtyřčlennou partičku s panem Dokonalým. Když se mi je konečně podařilo zkontrolovat, málem mě ranila mrtvice. Kamarádka už totiž neseděla na svém předchozím místě, ale vedle tlouštíka.

„Co to do pr–“

„Tak to vypadá,“ zastínil mi výhled vedoucí, „že máš dneska padla.“ Ručičky nástěnných hodin mířily na devítku.

„Mám ale do desíti?“

„Vím. Však jsem ty směny taky plánoval,“ usmál se. „Po dnešku si hodku klidu zasloužíš. Na první den jsi byla skvělá, chci tě odměnit. Dotáhnu to sám.“

„Udělala jsem tolik chyb.“

„Žádný chyby, začátečnický omyly. Naše Bětko je dělá pořád, a to už opravdu není začátečnice.“

Najednou mi došlo, že jsem sice směnu neproležela na lehátku, ale mít za šéfa tak skvělého chlapa bylo za odměnu. Poděkovala jsem mu, převzala si od něj pivo a...

Kam si teď sednu? Rozpačitě jsem zůstala stát.

„Pavli, tady,“ mávala na mě Týna.

Šťěstí, že si mě všimla. Sama bych se za nimi nevydala.

„Takže dneska hotovo?“ vyzvídal upovídaný alfa samec.

„Jo, dostala jsem propustku o hodinu dřív,“ přikývla jsem a vmáčkla se na lavici vedle něj. Seděla jsem teď naproti Týně, tloušťkovi a...

„Kámoška o tobě celou dobu básní, Pavlo,“ ožil najednou pan Dokonalý. Převaloval u toho moje jméno na jazyku, až se mi zrychlil tep.

„Nic jí nevěřte. Polovina z toho, co vám řekla, je lež a ta druhá... ještě větší.“

„Pracovitá a k tomu vtipná,“ složil mi kompliment mluvka Adam, jak se mi později představil. Jeho holka byla Aneta, tloušťka Jirka a hezoun...

„Aleš,“ napřáhl ke mně ruku.

Když jsem ji stiskla, nahrnula se mi krev do tváře. Připadala jsem si jako puberťačka, co neudrží emoce pod kontrolou.

„Takže dvě studentky, co přijely za krásou mlýna,“ ujal se Adam slova.

„Pavla z něj má seminárku, nebyla tady s námi na exkurzi,“ prášila na mě Týna.

„A co studujete?“ ozval se Anetin tenký pisklavý hlásek.

Hovor se stočil ke škole. Jak se ukázalo, byli jsme všichni vysokoškoláky, debata se proto pořádně rozproudila. Jeden překřikoval druhého, každý chtěl ukořistit alespoň chvilku pro sebe a pobavit svými historkami ostatní. Až na Jirku. Ten pracoval v tátově autodílně a projevoval daleko menší zájem o hovor než o půllitr před sebou.

„A už jste se byly na mlýn podívat?“ vrátila se k důvodu našeho příjezdu Aneta.

Týna se pěkně rozjela. Vyprávěla, jak jsme přijely stopem, ubytovaly se a hned vyrazily na procházku. Nevynechala ani můj údiv nebo fotografický zápal. Když se ale dostala k přesunu na most, zasáhla jsem.

„A vy jste místní? Znáte to tady?“

„Jako svoje boty,“ zabručel podnapilý Jirka. Byla to první věta, kterou od mého příchodu pronesl, takže všechny překvapil.

„Tak mi o mlýně můžeš něco říct.“

„Legendu o vraždě mlynářova syna?“ předběhl ho Adam.

„No... Hodila by se spíš fakta. Legendy se do seminárek moc nehodí.“

„Tak to máš štěstí, Anet je na historii fakt třída,“ pohladil svou vyvolenou po zápěstí.

„A co by tě zajímalo?“ zeptala se.

„Všechno.“

Bludičku naplnil smích. Když odezněl, neodpusť si Aleš rýpnutí: „Holka skromnejch poměrů.“

Odpověděla jsem mu úšklebkem.

„A co třeba nějaká zajímavost?“ napadlo Týnu.

„On je zajímavější celej,“ předběhl svou polovičku Adam. „Podvodně, požáry, rekonstrukce. Stačí si vybrat.“

„A taky tam bejval hampejz,“ doplnil ho pisklavý hlásek.

Tohle nás všechny zaujalo. Dokonce i Jirku, který to tady měl znát *jako svoje boty*.

Nechali jsme se obsloužit panem Jeřábkem, doplnili tekutiny a zaposlouchali se do Anetina výkladu.

„Před druhou světovou válkou byl kolem Dolského mlýna klid. Čas od času vedlejšími obcemi protáhla vojska, v květnu se do lesů u Jetřichovic zřítilo vojenské letadlo a pak vstoupilo v platnost nařízení zatemňování, jinak vše zůstalo při starém. Až do prvního září.“

Zraky všech přítomných hypnotizovaly drobnou dívku. Čekali jsme, co první den v září přinesl.

Všimla jsem si, jak Anet při přesunu do historických událostí změnila svou mluvu na spisovnější, a obdivovala ji, že si to všechno pamatuje.

„Vypukla válka a Vůdce povolal do armády i brance Nové Říše, což znamenalo i dva syny tehdejšího mlynáře. Když narukovali k Wehrmachtu, šlo to s mlýnem od desíti k pěti. Potýkal se s malou návštěvností a finančními problémy. Nejzávažnější ale bylo udání, že tam opakovaně ubytovávají návštěvníky, aniž by je zapsali do knihy hostů a odevzdali tak úřadům ohlašovací lístky.“

„To se tehdy muselo?“ přerušil ji Aleš.

„Vždycky všem šlo o prachy,“ odpověděl Adam a převrátil při tom panenky, jako by šlo o staré moudro.

„Takže,“ pokračovala Anet. „Osazenstvo mlýna na tom bylo bídne a nepomohla jim ani jejich pověst. Začalo se totiž proslýchat, že noví hosté bývají vždycky muži, které sem přilákaly půvaby zdejší děvečky, a mlynář s mlynářkou si ji ponechávají ve svých službách jen z tohoto důvodu.“

„To je jasný. Když nebyla proti, proč si tím trochu nevydělat?“

„Nejspíš proti vážně nebyla,“ ujistila Adama vypravěčka. „Situace se totiž vyvinula tak daleko, že nadržení chlapi nevyužívali k obšťastňování jen lehkomravnou děvečku, ale i její kuplířku mlynářku.“

Ty vole! Málem jsem se udusila pivem. Představa starší mlynářky, která prodává svou děvečku a nakonec i sebe, mě rozhodila.

„A tak se romantický Dolský mlýn proměnil v hampejz,“ dokončil Aleš.

„K dovršení ostudy pila bordelmamá jako duha, což se dalo do-
ložit očitými svědky. Dostali proto pokutu, pokárání a po válce
začal mlýn pustnout.“

Nastal klid. Každý si v duchu myslel to své, ale nehodlal se
o to dělit. Ani já ne. Zaujala mě Anetina zmínka o alkoholu. *Taky
bych si cvakla, kdybych musela prodávat své tělo.*

„Tak co? Tohle je přímo originální událost pro tvou seminár-
ku, ne?“

Možná byl Aleš namyšlený, zato opravdu vtipný.

Ráno mě čekala dvě nemilá zjištění. Jedno, že je opět pracov-
ní den, a druhé, že se Týně líbí Aleš. Bylo to sice znát už z před-
chozího vdečera, přesto mě její ujištění, že si ho nenechá ujít,
rozmrzelo.

Nejdřív jsem mlčela, zdekovala se do koupelny, abych vše
mohla promyslet, na nic kloudného jsem však nepřišla.

*Jasně, teď abych se jako vždy stáhla do ústraní a nejlépe jí fan-
dila.* Se zuřivostí jsem si oplachovala šampón, až voda stříkala
všude kolem. *Co kdyby se jednou zeptala na názor a nestavěla mě
rovnou před hotovou věc?*

Natáhla jsem si kraťasy a bílé tričko s límečkem, vytvořila si
turban na hlavě a s dosud mokkými chodidly proběhla chodbou.
Zůstaly tam po mně jen šlápoty.

„Jsem zvědavá, jaké má nádobíčko.“ Týna si nanášela voděo-
dolnou řasenku a pokračovala v předchozí debatě. „Podle jeho
vyrýsovaného hrudníku a siláckých řečiček bych ho odhadla na
pořádného kance. Ale uvidíme...“

„Jak si můžeš být tak jistá?“

„Prosím tě. Jako bys mě neznala,“ potutelně na mě zamrkala.
„Už teď ho mám v kapse.“

„Třeba se mu bude líbit někdo jiný.“

„A kdo?“

„Já,“ vypálila jsem nečekaně. Překvapila jsem tím sebe i ji. Zů-
stala stát nad otevřeným batohem, přičemž ručník, který tam
chtěla schovat, mačkala v dlaních.